

яке буде завтра... Ну те, дїду! Замість дїтий перелїчувати
випквар дещо, щоб аж жижки задрожали...

— Та я прошу вас товариші, не дуже вигукуйте, що
хлопця не розбудити, — говорив вже сердито Непорадний.

— Який нам чорт до твого хлопця! Сховай собі його з
пазуху або денебудь... степ широкий...

Дід Панас присїв оподалїк тай став підстроювати бан
дуру.

Він затягнув козацьку стару думу. Козаки його обсту
пили доокола і уважно слухали.

Той, що хотїв танцювати, був невдоволений з сього.
Він переступав з ноги на ногу, сїпав потилицю і сльову
вав крізь зуби...

Але перебізати не смїв. А далї відійшов на бік і ляг
траві...

Дума була довга сама собою, та коли її став дід пере
плїтати грою, вона вийшла ще довша.

Настала тишина. Гамір замовк. Усьо слухало.

Від монотонного співу деякі стали дрімати, не виспав
ши ся в ночі.

Дід закінчив, вдаривши ще кілька акордів...

За той час і каша зварилася.

Порозбирали казани. Кожен виймив зза холяви ложку
і став голосно сьорбати, дмухаючи в ложку.

Дід Панас був з себе радий. Ось чого він доказав своє
ю піснею; успокоїв козаків, що вже зачинали сварити ся.....

А той козарлюга, що так хотїв танцювати, хрпів в
траві...

— Чого йому танцювати забагло ся! У животї бурмоче,
наче-б греміло, цілу ніч не спав, а танцював би...

— А хіба-ж ти його не знаєш? Н нього така вдача, що
і в могилі танцювати буде. Раз були ми в поході... його по
ставили на сторожі. Усі були помучені, кожен був радий, що
приляг в траві, а він не видержав підсвистуючи, пішов нав
присядки...

— А з ворогом теж любить танцювати, бравий козак!

— Та і хрпїти знає не аби як...